

עפ"ת 58242/12/16 - איתי בושاري נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחויז בבאר שבע

בפני כבוד השופט רחל ברקאי	עפ"ת 58242-12-16
המערער	איתי בושاري
נגד	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוז אבי ביטון (פמ"ד)
המשיבה	

פסק דין

בפני ערעור על החלטות בית משפט השלום לטעבורה באשדוד (כב' השופט דורית בונדה), מיום 18.12.16, בתיקים תת"ע 16-07-16 ו-תת"ע 5858-07-16, אשר דחה בקשות המערער לפסיקת הוצאות.

כמו כן מופנה הערעור נגד החלטת בית משפט קמא (כב' השופט רבקה שוורץ), מיום 16.12.16, בתת"ע 16-07-10801, אשר לטענת המערער פסק לטובתו סכום הוצאות נמוך מזה הרואי לטעמו.

אין חולק כי המערער קיבל ביום 31.5.16, הזמנה למשפט וכותב אישום בגין נהייה בנסיבות מופרצת. בנוסף, ביום 5.6.16, נשלחו אל המערער שתי הזמנות למשפט נוספת בגין נהייה בנסיבות מופרצת והשניה בגין חציית צומת ברמזור אדום.

בזמןנות הנ"ל נקבעו למערער שני מועדי דין בבית המשפט השלום לטעבורה באשדוד. האחד ביום 19.9.16 בפני כב' השופטת שוורץ והשני ביום 16.9.20 בפני כב' השופטת חקלאי.

ביום 1.7.16, מיד לאחר קבלת כתבי האישום, הגיע המערער תלונה למשטרת ישראל ולפיה לטעنته מבצע העבירה הוא אדם אחר הנושא עם אותו מספר לוחית זיהוי של כלי רכבו של המערער. בהתאם, פנה ביום 11.7.16 למשטרת ישראל בבקשת בכתבה לבטל את הדוחות בגין הוגשנו נגדו כתבי אישום.

ביום 14.8.16, נשלחה תגובה משטרת ישראל ובה נאמר כי פנויתו של המערער הוועברה לטיפול.

ביום 18.9.16, משלא נבעו פנויותו של המערער, הגיע הוא שני/wiki בקשות דוחפות לבית המשפט השלום לטעבורה לביטול כתוב האישום. האחד בתיק 16-07-10801 שהיה קבוע בפני כב' השופטת שוורץ והשני בתיקים הנוספים 16-07-5857 ו-16-07-5858 בפני כב' השופטת חקלאי.

כב' השופטת שוורץ קבעה, בהחלטתה מיום 19.9.16, כי לא ניתן למסור כפירה בכתוב האישום בכתב וכי על המערער להתייצב לדין ולהעלות טענותיו בפני בית המשפט. פנים משורת הדין דחתה היא הדיון ליום 16.11.16.

לעומת זאת, כב' השופט חקלאי בהחלטתה מיום 18.9.16, קבעה כי הישיבה הקבועה ליום 20.9.16, תתקיים במעמד התביעה בלבד וכי הנאשם פטור מהתייצבות לדין.

המערער התיאץ לדין שהוא קבוע בפני כב' השופט שורץ ביום 16.11.16, וחזר על הودעת הכפירה נוכח טענת זיווף מספר רישי של כלי רכבו. ב"כ המאשימה ביקשה לחזור בה מהאישום ובית המשפט נעתר לבקשתו ופסק לטובתו הוצאות בסך 1,500 ₪.

בנוסף לתיאצם המערער לדין שלטענתו היה קבוע בפני כב' השופט בונדה ליום 18.12.16, שם הודיעה ב"כ המאשימה כי הם חוזרים בהם מכתבי האישום ובקשה לפסיקת הוצאות נדחתה.

כנגד החלטות אלו מבקש המערער לצאת כאשר טוען הוא כנגד החלטת כב' השופט שורץ, כי סכום הוצאות שנפסק לטובתו הינו נמוך ואני תואם את הוצאותיו בפועל וגם לא מפיצה אותו על עוגמת הנפש שנגרמה לו.

אשר להחלטת כב' השופט בונדה טוען המערער, כי שגה בית משפט משמנה לעסוק לטובתו הוצאות בנسبות בהן נדרש להתייצב לדין ולbezבז יום עבודה.

ב"כ המשיבה טען לדחית הערעור והותרת החלטות בית המשפט כאמור בעין.

לאחר שחוורתה והפכתי בטענות הצדדים סבורה אני כי דין הערעור להידחות.

תחילה, יש לציין כי מקום שלא אחד הדיון בשלושת התקיימים בבית המשפט כאמור נדרש להגיש שלוש הודעות ערעור ולא אחת כפי שנעשה.

לכארה, אך בשל מחדל זה נכון היה לדחות הערעור על הסף.

אולם, לא גם בנסיבות הדברים יש לשחות הערעור.

אשר לקביעת סכום הוצאות שנפסק לטובת המערער על ידי כב' השופט שורץ, אינני סבורה כי מדובר בסכום שאינו תואם את הוצאותיו של המערער. מה גם, שבמסגרת הטיעון שבפני לא חזר המערער על טיעון זה והתמקד בטיעוני כנגד החלטת כב' השופט בונדה שלא פסקה לו הוצאות.

אשר להחלטות כב' השופט בונדה - עיון בבקשתו ובהחלטות כב' השופט בונדה מלמדים כי המערער לא הזמין לדין שהיא קבוע תחילת ליום 20.9.16 (ראה החלטת כב' השופט בונדה מיום 18.9.16 הפוררת את המערער מהתייצבות לדין) ולאחריו הדיון אשר היה קבוע ליום 18.12.16.

המערער הודה כי לא קיבל הזמנה לאותו מועד דין (16.12.16) ואולם, על פי בדיקה שעשה באופן יומיום מול מערכת נת

המשפט הבין כי עליו להתייצב לדין.

לא טובן מודיע הבין זאת המערער, מקום שבהחלטה בית משפט קמא מיום 20.9.16, נכתב מפורשות כי התיק קבוע לשישת תזכורת תביעה ליום 18.12.16, במובן זה שישיבה זו נקבעה לתזכורת במעמד התביעה בלבד. המערער התיעץ מיוזמתו שלו מבלי שנדרש לעשות כן.

באותה ישיבה חזרה בה המאשימה מכתבו האישום והאישומים כנגדו בוטלו.

בקשת המערער להוציאות נדחתה וסבירה אני כי בדיון נדחתה הבקשה.

תחילה יאמור, כי המערער טרוח מיזמתו לאותה ישיבה מבלי שהזמן על ידי בית המשפט וככל שגגה בשיקול הדעת והתייצב לדין אין לו להלן אלא על עצמו.

גם לגופו של עניין, לא זכאי המערער להוציאות שכן הזכאות להוציאות בהליך פלילי מכוח סעיף 80 (א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, יכול שתקיים בנסיבות אישום שבוטל לפי סעיף 94 (ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, או בנסיבות שלא היה יסוד לאשמה.

במקרה דנן, המדינה חזרה בה מכתב האישום עוד לפני מענה ועל כן מדובר בנסיבות סעיף 94 (א) לחס"פ, בהן המשפט טרם נפתח ולמעלה מכך אין לומר לגבי המקרה הנדון כי לא היה יסוד לאשמה המיוחסת למערער, לאחר וההתביעה לא יכולה לדעת כי מספר הרישוי של רכב המערער צויף.

בhinaten כל האמור לעיל, לא מצאתי כל שגגה שנפלה בהחלטת בית משפט קמא (כב' השופט בונדה) אשר דחתה בקשה המערער להוציאות.

סוף דבר, הערעור על כל החלטות בית המשפט קמא - על כל רכיביו נדחה.

שקלתי חיוב המערער בהוציאות המשיבה נוכח ערעור סרק זה, אולם לפנים משורת הדין איןני עושה כן.

ניתן היום, י"ז בטבת תשע"ז, 15 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.